

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 182/2021
28.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Јелице Бојанић Керкез и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владета Петровић, адвокат из ..., против туженог „AZIVIR LLC AZ“, који у Србији послује преко огранка „AZIVIRT“, Огранак Београд, чији је пуномоћник Марина Степановић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 176/20 од 14.02.2020. године, у седници одржаној 28.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 176/20 од 14.02.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 176/20 од 14.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 38/18 од 31.01.2019. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу у коме је тражио да се поништи као незаконито решење туженог о престанку радног односа тужиоца од 10.07.2016. године, као и да се обавезе тужени да тужиоцу на име изгубљене зараде за период од 11.10.2016. године, па до подношења тужбе, исплати износ од 544.000,00 динара, са законском затезном каматом на сваки доспели месечни износ, па до исплате, као и да се обавезе тужени да за тужиоца уплати на име пореза и доприноса за период почев од 11.07.2016. године до дана подношења тужбе надлежној пореској управи износ од 250.000,00 динара, са каматом на јавне приходе од доспелости сваког месечног износа, па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да на име накнаде нематеријалне штете тужиоцу исплати на име претрпљеног физичког бола износ од 400.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 350.000,00 динара и на име претрпљеног душевног бола услед умањења животне активности износ од 520.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од доношења пресуде, па до исплате, као и да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка колико исти буду износили, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у

износу од 56.560,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до дана исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 176/20 од 14.02.2020. године, ставом првим изреке одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете, а побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда којом је тужбени захтев одбијен. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужиоца не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, односно не указује на постојање другачијих одлука, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, а правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 17.01.2018. године, а вредност предмета спора означена у уводу првостепене пресуде износи 2.064.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према

средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић